

Arrest

nr. 293 662 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Eritrea, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 november 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier (EURODAC hit van 21 april 2022 en antwoord van Duitse asielinstanties van 29 april 2022, map landeninformatie) blijkt dat aan verzoekende partij op 16 september 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd. Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De Raad merkt bovendien op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet. In dit kader wijst de Raad er ook op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij bevestigt dat haar in 2018 een verblijfsvergunning toegekend werd.

Uit het AIDA-rapport (update 2021) blijkt dat er tijdens de COVID-19 pandemie mogelijkheden waren tot online applicaties voor het verlengen van verblijfsvergunningen en er steeds de optie was om schriftelijk via e-mail of per post een verlenging aan te vragen (p. 158). Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij er niet in slaagde om haar verblijfsvergunning te verlengen door de COVID-19 pandemie waardoor er sprake zou zijn van overmacht. Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat was om haar verblijfsdocumenten te verlengen. Bovendien bereikt de COVID-19 pandemie heden niet langer een zodanig niveau dat dit administratieve obstakels met zich meebrengt waardoor verzoekende partij niet in de mogelijkheid zou zijn om een vernieuwing van haar verblijfsvergunning aan te vragen. Verzoekende partij toont aldus niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen is, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. De verzoekende partij stelt verder nog dat zij recht had op een permanente verblijfsvergunning, maar dat deze haar niet toegekend werd. Zij brengt hiervan echter geen bewijs bij waardoor dit slechts een blote bewering blijft.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale

gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Uit het AIDA-rapport (update 2022) waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 197), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 203), onderwijs (p. 206) en sociale bijstand (p. 207). De passage uit het AIDA-rapport waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst met betrekking tot sociale bijstand en waaruit discriminatie zou blijken, betreft personen die reeds een status hebben, maar nog niet over een verblijfsvergunning beschikken en betreft niet personen die reeds een verblijfsvergunning gehad hebben, maar deze opnieuw dienen te verlengen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Zij stelt slechts op algemene wijze dat zij problemen had met de beperkingen op haar bewegingsvrijheid, maar brengt geen concrete elementen aan. Zij toont namelijk niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95) gezien de zekere mate van zelfredzaamheid die verzoekende partij in Duitsland aan de dag legde, nu zij in staat was om er vier jaar te verblijven en verklaart er over een woning te beschikken en toegang tot de arbeidsmarkt te hebben. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom dit bij een terugkeer naar Duitsland niet meer zo zou zijn. Waar verzoekende partij aanhaalt dat de commissaris-generaal verkeerdelijk meent dat zij over een sociaal netwerk beschikt in Duitsland omdat haar oom daar ook woont, volstaat dan ook niet om een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij aan te tonen.

Verzoekende partij stelt verder dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij als minderjarige is aangekomen in Duitsland waarbij zij een voogd toegewezen kreeg, maar er in 2021 een einde is gekomen aan deze voogdij. Zij verklaart echter niet hoe dit feit invloed heeft op de uitoefening van haar rechten bij een terugkeer naar Duitsland.

Waar verzoekende partij erop wijst dat het voortdurend verhinderen van het beleven van haar familiaal en privéleven alsook de constante vernedering en ongelijke behandeling een impact heeft op haar welzijn en psychisch evenwicht waardoor zij psychisch lijdt en op het einde van haar verzoekschrift nogmaals herhaalt dat zij met persoonlijke problemen kampt, zonder deze voorgehouden psychologische problemen evenwel enigszins te staven, toont zij niet in concreto aan dat haar levensomstandigheden vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire beschermingsstatus in principe geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen in Duitsland. De verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. De verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Duitsland en België bereiken als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoekende partij evenmin aan dat zij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Duitsland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat een terugkeer naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota ten slotte nog aanvoert dat de toegenomen instroom van vluchtelingen uit Oekraïne de situatie in Duitsland prangender maakt, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Zij toont hiermee niet aan dat in haar persoonlijke situatie haar rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus in Duitsland niet langer zou kunnen laten gelden.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter (Kvz) nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP benadrukt dat ze geen geldige documenten meer heeft in Duitsland en dat het absoluut niet evident is om die documenten te vernieuwen, en het dus niet duidelijk is dat zij nog internationale bescherming heeft in Duitsland, waardoor een terugkeer uiteraard niet evident is.”

5. Verzoekers (voormelde) beknopte argumentatie ter zitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die hij al eerder aanhaalde en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de (hogere geciteerde) beschikking van 27 juni 2023.

Verzoeker gaat echter niet in het minst, laat staan concreet in op, doch alzo geheel voorbij aan hetgeen in dit verband eerder concreet werd vastgesteld en uitgebreid uiteengezet, zoals waar in de beschikking onder andere wordt opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekers verblijfsvergunning verlopen is niet volstaat om te besluiten dat hij niet meer over internationale bescherming beschikt, dat hij niet *in concreto* aantoont dat hij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om zijn verblijfsvergunning te vernieuwen en zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland, en dat hij evenmin aantoont dat de bescherming die hem in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor hij er in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Verzoeker voert ter zitting geen enkele concrete repliek met betrekking tot die en de andere in de beschikking van 27 juni 2023 gedane vaststellingen, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS